

Nyhetsbrev, høsten 2018

“Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre.” Joh 13,34

Misjonssekretærens møte med Macrogba

Macrogba befinner seg i den nordre delen av Sierra Leone i Tonkolili distriktet, 36 km utenfor hovedveien til Bo. Hovedinntektskilden til landsbyen er tradisjonelt selvbergingsjordbruk, litt småhandel og enkel grønnsaksproduksjon til eget bruk. Landsbyen har en befolkning på 2 600 mennesker (500 kvinner, 600 menn, 800 barn og 700 ungdommer). Landsbyen har en håndgravet vannkilde som ikke fungerer for øyeblikket og en barneskole fra 1970 grunnlagt av Metodistkirken med elever fra flere landsbyer. Landsbyen er ganske stor med ca 150 hus. Lokalsamfunnet har ingen moderne toalett-

fasiliteter og bruker uhygieniske, ubeskyttede og ikke tilrettelagte utedoer. De fleste i landsbyen og særlig barna gjør fra seg i bushen eller bekker og elver. Dette medfører en stor helsefare, spesielt i den tørre sesongen hvor det alltid blir utbrudd av diare, dysenteri og generelt er dårlig helse. Det blir rapportert dødsfall pga de dårlige sanitære forholdene. For å redde landsbyen fra dette konstante problemet, søkte Macrogba CELAD om hjelp gjennom Partnership in Development programmet (PID). De søkte om støtte til å bygge tre latriner som skal dekke tre strategiske områder i landsbyen, en av dem rett utenfor skolen. Når disse er på plass vil Macrogba ha tilgang på moderne, trygge og renlige latriner, mavesykdommene vil bli kraftig redusert og lokalsamfunnet vil oppleve en generell økt verdighet. Så ankommer vi landsbyen. Den ser helt lik ut med hundrevis av andre landsbyer. Små hus bygget av jordblokker eller av stokker og leire, noen er pusset med murpuss, andre ikke. Tak dekket med bølgeblikk med varierende grader av rust, noen stråtak innimellom. Passasjene mellom husene har forskjellig bredde, stedvis sperret av tørkesnorer med tøy, koke-plasser og kjøkkenhytter. Vi ender opp i landsbyens midtpunkt som er forsamlingshuset. Det er en åpen hytte med stråtak, omkranset av sitteplasser i form av benker. Her finnes også plaststoler. De lave veggene gjør det mulig for de utenfor å følge med på alt som skjer innenfor. Barna står tett utenfor forsamlingshuset og følger med det som skjer, skoleungdommer er det også. En del muslimske jenter med tildekket hår. Jeg hilser på Michael Mark Gandi, han er utplassert frivillig fra CELAD kontoret, for å gi landsbyen opplæring i temaer som likestilling, miljøbevissthet og antikorrupsjon. Kvinner og menn sitter tett sammen i sine fargerike klær. Alle er nysgjerrige på meg, hva er det jeg gjør her? Jeg skiller meg kraftig ut med min hvite hud. Palaverhytta blir etter hvert dørgende full og Andrew fra CELAD kontoret ønsker velkommen og setter møtet i gang. Kvinnene leder an i sang. Muslimene ber sin bønn, de kristne ber Vår Far. Alle kjenner Andrew, tidligere har han og andre vært her for å snakke med hele landsbyen om prosjektet og for å forestå valg av lokalkomiteen. Alle parter kommer med sine hilsener: Høvdingen i landsbyen, koordinatoren for lokalkomiteen, landsbyens politiske representant og jeg fra Norge. En person har som oppgave å oversette fra temne til engelsk og omvendt. Landsbyen er såre fornøyd med at noe skjer. Folk er begeistret og klapper for utviklingen. Nå er tiden inne for latriner i Macrogba! Koordinatoren for lokalkomiteen fortalte at første gang Andrew og CELAD var på besøk sa folket at det skulle ikke stå på dem; de var villig til å grave, lage blokker, mure og bygge, male og gjøre det fint. Hvis de bare fikk noe hjelp til sement, armeringsjern, bølgeblikk osv. Macrogba med sine ca 2600 innbyggere har nå bygget to latriner på sentrale steder i landsbyen. De er inne i siste fase av arbeidet med pussing av murer inne og ute, avluftningsrøret skal på plass og så skal det males.

Hvor er den tredje latrina? Den har de plassert klokt – bare 50 meter fra barneskolen. Når vi kommer så langt lar den unge læreren barna synge en kristen sang for oss. Området rundt skolen har vært spesielt utsatt når 214 elever må på do. For meg fra sterile Norge er dette helt utenkelig og ikke til å forstå. Ikke rart at de synger lovsanger!

Så er omvisningen over. Vi takker for innsatsen og ber dem om å fortsette med utviklingen av landsbyen sin. Kanskje er det den gamle skolen som trenger en restaurering og utvidelse neste gang? Jeg heier alltid ekstra på kvinnene og ber dem om å være sterke. Det nytter å engasjere seg og kjempe for bostedet og landsbyen sin. PIDs teori er at der hvor det blir synlig utvikling der vil det også skje usynlig utvikling, i sinn og hjerter hos de som engasjerer seg. En fornyet vilje til personlig og kollektiv utvikling vil presse seg fram hos stadig flere. En myndiggjøring som vil omfatte og inkludere lokale og sentrale myndigheter. Den som har brukt en moderne latrine vil aldri akseptere bushen igjen!

Loddliste 6, lodd nr 43

I år loddet misjonen ut en el-sykkel som vi hadde fått i gave via gode kontakter i Larvik Metodistkirke.

Organisatoren var Dag Harald Andersen i menigheten. Jon Anders Jørgensen har sykkelbutikk og sammen med importøren Beach Mountain tilbød han en el-sykkel til kr 9 000.- til utlodning med inntekt til misjonen. Ordinær pris ville ha vært kr 17 999.- Med dette tilbudet gikk Dag Harald en ny runde og skaffet sponsorer for å dekke opp også de 9 000 kronene. O. Borgen Møbler, AutoTechnik, Meny, Hafa Elektro, Møller Håndverk, Kanda og Driv Sykkel Verksted som er Jon Anders sitt verksted. Resultatet var en flunkende ny DiavEl.

Det var mange som kjøpte lodd! Vi begynte å selge lodd allerede på Årskonferansen i Arendal, det ble solgt lodd via Metodistkirken i Larvik og atter andre kjøpte lodd via nettet

med Vipps. Da vi begynte å selge lodd på Misjonstorget på lørdag hadde vi allerede solgt kanskje så mye som 10 loddlister. I alt ble det solgt 24 loddlister som er kr 24 000.-

Trekningen foregikk under gudstjenesten i Stavernshallen søndag 29. juli. Det var stor spenning! Undertegnede og Hanna Sørsdal fra Tistedal metodistkirke foretok trekningen med møteleder Christina Thaarup som vitne. På liste nr 6, lodd nr 43 stod navnet Hanne Thorgersen fra Drammen. Hun var ikke i salen men da hun ble oppringt seinere, ble hun hoppende glad. Hun hadde gått i tanker om å kjøpe seg en el-sykkel. Det slapp hun nå!

Årets misjonstorg kjentes som et steg opp fra i fjor med større engasjement og større driv. Flere menigheter var engasjert, leirene var engasjert og MBU arrangerte misjonsløp med stor suksess. Været var helt topp og humøret likedan. Det kom flere tilreisende for å være med på misjonstorget i tillegg til deltagerne på Sommerfesten. Misjonen vil også takke på vegne av Fadderbarna som fikk nytte godt av inntektene fra el-sykkelen og de andre bidragene. Det er nå over 40 barn som kan få 1 års skolegang med disse pengene. 4 personer skrev seg inn som nye faddere i løpet av Misjonsmarkedet. Samlet beløp fra Sommerfesten er ca 135.000 kroner! En fantastisk innsats! Tusen takk til alle dere som støttet årets misjonsprosjekt. Takk til Hanne og takk til alle!

Julen kom tidlig til Mutambara i år!

I 2005 ble fadderprogrammet på Mutambara startet, og faddere fra Norge har sørget for mange barns skolegang siden da. En veldig populær tradisjon i fadderprogrammet, er julefesten for barna. På julefesten får de være sammen med barn fra andre skoler som også er med i programmet, de danser, spiser god mat, og de flinkeste elevene får skryt og diplomer. I år ble denne festen lagt til midten av september, sånn at jeg skulle få være med! Og for en feiring vi hadde! Vi var sammen hele dagen på et sted som heter «Hot Springs». Som navnet tilsier er det varme kilder der, noe som gjør at det er varmt vann i alle vannkraner, og også deilig temperatur på vannet i bassenget. Ungene storkoste seg, og etter frokost, taler og høytidelig

overrekking av utmerkelser, var det tid for lek og fri utfoldelse i bassenget, før vi avsluttet med lunsj og andakt. For oss som ikke badet var det god tid til å bli kjent og snakke med både elever og lærere som var der. De var veldig opptatt av viktigheten av fadderprogrammet, og hva støtten har betydd for hvert enkelt barn. Flere av studentene har blitt de beste elevene på sine skoler og de var veldig tydelige på at de aldri ville hatt mulighet til å gå på skole i det hele tatt, uten støtte fra Norge. De eldste guttene på Mutambara High School har alle gjort det bra på skolen, og de ønsket at jeg skulle hilse tilbake til Norge og takke for all støtten de har fått. Disse flotte 18 åringene understreket at utdanning er det eneste som kan få folk ut av fattigdom, og presiserte at nå var det deres tur til å hjelpe barn som har det vanskelig, med deres skolegang!

Mike Gwizah fortalte sin historie (Mike er lengst til venstre på bildet):

«Jeg ble født i Chimanmani i Zimbabwe, den 9. juni 2000, hjemme i huset vårt og fikk navnet Mike. Dette var min mors sjette fødsel, med far som hadde flere barn med flere koner. Vi er 21 søsken til sammen.

Etter fødselen fløy tiden av gårde. Livet ble tøffere etter hvert som jeg ble eldre. Foreldrene mine ville at jeg skulle bli med mine eldre søstre og brødre og jobbe på åkrene. Vi hadde bananåker, ananasåker, maisåker og kornåker. Sesongene avløste hverandre, og det var aldri tid for pauser.

Jeg ønsket å bli fort voksen, få meg en jobb og tjene penger til et bedre liv.

I min familie, ble dagene sjelden slik jeg trodde de skulle bli. Litt oversett og litt herset med, lærte jeg å tilpasse meg virkeligheten; forhandle raskt og gi ting et forsøk.

I denne polygame familien var rettferdighet fra far helt klart noe man ikke kunne forvente.

Gjennom fadderprogrammet fra Norge, fikk jeg støtte til å gjennomføre grunnskolen på Mutsvangwa Primary School. Jeg skjønnte ikke da hvor viktig det var å følge med i timene, men moren min prøvde å motivere meg. Jeg sovnet ofte i timene og det var vanskelig for meg å gjøre det bra på skolen, men jeg gjorde likevel et forsøk...

Men så endret det seg plutselig og jeg syntes det var gøy å fokusere på skolearbeidet. I 6. klasse skjønnte jeg hva som var viktig for meg og visste at det var sivilingeniør jeg ville bli!

Hjemme sammen med familien lærte jeg å fungere i forskjellige settinger, selv i situasjoner jeg ikke hadde kontroll over. Jeg lærte meg hvordan jeg skulle unngå at mine eldre søsken kontrollerte meg, jeg gikk i allianse med de forskjellige og brukte alliansene etter eget behov! Noen ganger var jeg den stakkarslige yngre broren og andre ganger var jeg den allvitende eldre, ut ifra hva situasjonen til enhver tid krevde. Jeg lærte å tilpasse meg.

Resultatene på skolen var utmerkete, overraskende nok, og jeg ble en av de beste elevene på skolen. Hjemme var det ingenting som endret seg. Jeg var min fars yngste sønn og vokste opp i et miljø hvor jeg ikke hadde noe jeg skulle ha sagt, - med folk jeg ikke ønsket å være sammen med. Familie, lokalsamfunn; ofte var det kaos... Jeg klarte meg ved å holde meg unna problemer, ikke forvente orden og systemer, og ved å være klar for det uventede og møte det med selvtillit og optimisme. En hard oppvekst har gjort meg til en mild mann som ønsker å leve etter gode prinsipper. Jeg har gått videregående på Mutambara High School med fortsatt økonomisk støtte fra fadderprogrammet i Norge. Broren min, min mors første sønn Obediah, har gitt meg moralsk og akademisk støtte: «Jobb hardt, og sørg for å perfektionere lidenskapen og talentet ditt». -Jeg vet at jeg vil klare å bli sivilingeniør, og når jeg får meg jobb og tjener penger, skal jeg sørge for at andre barn får utdanning, på samme måten som noen i Norge har sørget for at jeg har kunnet gå på skole. Det er viktig å gi denne gaven videre, og nå er det min tur til å bidra!»

Høstgaven til misjonen

Sammen med dette nyhetsbrevet ligger det en giro til en høstgave til misjonen! Høstgaven dere gir er til frie midler, som kan brukes der behovet er størst. Det er også mulig å sende penger til misjonen via Vipps eller SMS. Send SMS med **Høst 200** til 2248 for å gi 200 kroner, eller Vipps ønsket beløp til 2248 og merk med Høstgave. Takk for omtanke, forbønn og gaver til arbeidet vårt!

Møte med muslimer

Øyvind Aske og Aart Huurnink representerte Norge på European Commission on Mission (ECOM) i september. Under en felles dag på Emmaus kurscenter i Haslev, utenfor København, mellom ECOM og EMC (European Methodist Council), ble det brukt en hel dag på å samtale om og med muslimer.

Under samtalene på ECOM, kom det fram at det finnes en fremmedfrykt for de nye immigrantene som har ankommet våre land de siste årene. Norge har i likhet med de fleste andre land i Europa blitt mer multikulturelle og dermed mer multireligiøse. Dette er en utvikling som vi ikke kan skru tilbake men som vi må forholde oss til. Flere og flere av oss får for eksempel muslimer som naboer. Hva gjør vi med det?

Muslimene vi fikk møte denne dagen var to av Danmarks ledende imamer: Imam Abdul Wahid Pedersen og Imam Naveed Baig. Under samtalen var vi innom mange ting. De hadde ingen frykt for de kristne eller at det skulle bli en konfrontasjon mellom religionene. Da vi spurte om hva de var de var bekymret for innrømte de at vi i dag står opp mot sterke krefter, men de hadde andre navn på disse kreftene: materialisme, sekularisme, egoisme og politiske krefter som ville fjerne religion fra å spille en rolle i samfunnet. De mente begge at kristne og muslimer stod sammen når vi snakker om tro. Slik de så det gikk ikke frontlinjen mellom kristne og muslimer, men mellom trospraktiserende og ikke trospraktiserende. De mente at muslimer og kristne hadde langt mer til felles enn det som skilte dem.

Vi skal ikke bringe fiendebilder og karikaturer av muslimene videre. Mange immigranter har vanskeligheter med å integrere seg i det norske samfunnet. Da er vår utfordring å være til hjelp, invitere dem hjem og bli deres gode naboer. Muslimene har sin tro og sin overbevisning, slik som vi kristne har vår tro. Så skal vi være tydelige på hvem vi tror på - og når det er naturlig - vitne om vår oppstandne frelser. Jesus elsker også muslimene.

Takk for at dere står sammen med oss i alt det fantastiske arbeidet som blir gjort!

I tillegg til alt som har kommet inn til fadderprogrammet på Sommerfesten, har vi mottatt 76.050 kroner i sommergave til frie midler!
Hjertelig takk for viktige bidrag til arbeidet vårt!

Skolebiblioteket i Nyamidzi, Zimbabwe

Vi gjengir, med stolthet, deler av en artikkel skrevet av Kudzai Chingwe som er kommunikasjons koordinator i Metodistkirken i Zimbabwe. Artikkelen ble publisert på UM News sin hjemmeside for noen uker siden. Her omtales Partnership in Development prosjektet vårt i Nyamidzi, Zimbabwe. Det er våre partnere i Zimbabwe som vil fortelle metodistverdenen om hva vi gjør sammen. Det er menigheten vår i Hønefoss som har vært partneren til Nyamidzi for skolebiblioteket. Midler til datamaskinene kom fra minnegaven ved Bjørg Helene Granums begravelse.

«Chabadza, et partnerskap mellom metodistkirkene i Norge og Zimbabwe strekker seg ut til enheter som ikke tilhører metodistkirken. Et av Chabadza-prosjektene er byggingen av et toppmoderne bibliotek og datalaboratorium ved Nyamidzi Secondary School, en lokal skole i nærheten av Rusape. Målet er å forbedre kvaliteten på utdanningen i det avsidesliggende Nyazura-området i Nord-Zimbabwe. Prosjektet har i tillegg resulterte i at skolen har mottatt 22 bærbare datamaskiner, lærebøker og andre gaver. Skolen, som ligger 15 kilometer fra Rusape, Manicalands provins-hovedstad, ble også den første skolen som fikk ta i bruk regjeringens informasjons- og kommunikasjonsteknologi-program på landsbygda. Rektor Stanley Makota uttrykker takk for innsatsen for å bedre læringsmiljøet på skoler i avsidesliggende områder. "Vi setter pris på at regjeringen og andre partnere har tatt initiativet til å få reist denne bygningen til fordel for våre barn," sier han. «Vi ser allerede at det totale antallet elever har økt, og at antallet studenter som har bestått eksamen, har blitt større! Antall elever steg fra 500 til 565, og tallet på de som besto eksamen økte fra 15,5 prosent til 23,45 prosent takket være enklere tilgang til undervisningsmateriale og internett,» sier Makota.

Elevene er også fornøyd med de nye fasilitetene. «Til tross for nytt og krevende pensum vil de nye resursene på skolen føre til bedre resultater for oss som studenter,» sier Takudzwa Musakwa.

Edward Mukoyi, medlem av skolestyret, takker lokalsamfunnet og de norske partnerne for innsatsen som er lagt ned for å pusse opp og bygge på skolen og bygge vannpumpe for å lette vannutfordringer på stedet. "Vi takker Chabadza for motivasjonen," sier han. "Jeg er glad for at vi sammen har kunnet forbedre standarden på skolen vår, da skolestyret ikke hadde mulighet til å gjøre dette selv, på grunn av økonomiske begrensninger."

Det er lenge igjen til jul...!

... tenker du sikkert, men plutselig er julen her, så det er det lurt å begynne og planlegge gaver allerede nå! Metodistkirken Misjonsselskap har i flere år gitt mulighet for å gi alternative gaver. Sånn blir det i år, også! Det er så mange av oss som har "alt", men vi liker likevel å bli husket og tenkt på. Derfor er det hyggelig å kunne få, - og gi, en meningsfull gave ved at noen som virkelig trenger det blir den egentlige mottakeren! Vi håper at mange vil finne glede i å gi bort en gave med håp og framtid til jul, og gjerne også til andre høytider og merkedager.

“Guds løfter er som stjerner –
jo mørkere natten er,
desto klarere skinner de”

D.Nicholas

Vi ønsker alle
en god og velsignet høst!

Øyvind Aske
Misjonssekretær

Ragnar Falch
Økonomileder

Anne Ng Forster
Bistandskonsulent

Gunnar Ruud
catering - selskapsmat

Ring **23 30 25 00** og vi sender deg
vår innholdsrike brosjyre, eller se meny på
www.gunnarruud.no

Norderhovgt. 7
0654 Oslo